

řídké, a jednak že dlužno rozhodnutí o vlivu sporu dříve zahájeného na spor později v jiném státě zahájený ponechatí judikatuře.

Máme-li vysloviti konečný úsudek o výsledcích, k nimž konference dospěla v otázce vykonatelnosti cizozemských rozsudků, můžeme říci tolik:

Vzorová smlouva, k níž konference došla, neuspokojuje zajisté všestranně. Vzhledem k obtížím, jež stály jí při každém téměř kroku v cestě a jež prýští z různosti zákonodárství účastněných států, bylo nutno mnohá ustanovení, jež by byla žádoucí, vůbec vypustiti a jiná formulovati všeobecně, dosti neurčitě a pružně, aby se pod ně daly shrnouti všechny odchylky vyskytující se mezi zákonodárstvím účastněných států. Ale i tak dlužno tuto smlouvu vítati. Už to, že vůbec k ní došlo, je vzhledem ke vzpomenutým překážkám, jež chvílemi zdály se nepřekonatelnými a hrozily rozbitím konference, velkým úspěchem. V zásadách, jež smlouva přijímá, dlužno spatřovati první základ k dalšímu vývoji mezinárodních styků v otázce, jež je pro všechny státy s vyvinutým životem hospodářským stejné důležitosti.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y.

Do výroku, jímž bylo soudem vynášejícím pozdější rozsudek nařízeno podle §u 6 čís. 4 zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. také, že se má vykonati trest předchozím rozsudkem podmíněně uložený, ač zde nešlo o případ §u 265 tr. ř., lze si podle §u 8 odstavec třetí zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. stěžovati jen u soudu vyšší stolice a nelze pro dotčený, pochybený, předpisu §u 8 posléz cit. zákona se příčíci procesuální postup uplatniti zmateční stížnost podle čís. 11 §u 281 tr. ř. z důvodu překročení trestní pravomoci při výměře trestu.

Praxe nejvyššího soudu není jednotna v otázce, zda je zmatečným podle čís. 11 §u 281 tr. ř. pro vykročení z trestní pravomoci výrok nalézacího, pozdější rozsudek vynesšího soudu, jímž byl podle §u 6 čís. 4 zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. nařízen výkon podmíněně odloženého trestu, ač nešlo o případ §u 265 tr. ř. a mělo býti proto postupováno podle

Šu 8 zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., — či zda běží v takovémto případě jen o chybu rázu procesualního, jejíž náprava lze se podle třetího odstavce Šu 8 posléz cit. zákona domáhati toliko stížností u soudu vyšší stolice.

Byla proto sporná otázka k návrhu evidenční kanceláře předložena presidiem nejvyššího soudu plenárnímu senátu a ten ji zodpověděl právní větou shora uvedenou.

Důvody: Podle Šu 6 čís. 4 čtvrté věty zákona ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n. rozhodne soud vynášející pozdější rozsudek, byl-li vinník odsouzen pro skutek spáchaný před dřívějším rozsudkem (§ 265 tr.ř.), v mezích §§ů 1 a 2 cit. zákona také o tom, má-li býti vykonán též trest dřívějším rozsudkem podmíněně uložený, či zda má býti podmíněně odložen i trest dodatečně přisouzený.

Jinaký procesualní postup předpisuje však § 8 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., byl-li vinník odsouzen pro skutek spáchaný po rozsudku, jímž mu byl trest podmíněně uložen. V tomto případě nařídí soud vynesší předchozí rozsudek, jímž byla určena zkušební doba, výkon trestu jím podmíněně odloženého, jestliže toto druhé odsouzení nastalo pro zločin a bylo vysloveno nepodmíněně (§ 6 čís. 4 první věta zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n.); byl-li pozdějším rozsudkem odsouzen pro zločin jen podmíněně aneb toliko pro přečin anebo pro přestupek, určí soud stanovivší dřívějším rozsudkem zkušební lhůtu podle povahy činu i podle ostatních okolností, má-li býti odložený trest vykonán (§ 6 čís. 4 druhá věta zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n.).

O nařízení výkonu odloženého trestu usnese se v těchto případech soud zkušební dobu určivší ve zvláštním veřejném sedění (§ 7), když byl vyšetřil věc a vyslechl žalobce — § 8, odstavec 1 zákona ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n.

Podle Šu 8 odstavec třetí cit. zákona lze si do těchto usnesení stěžovati u soudu vyšší stolice, tedy do usnesení sborového soudu první stolice u sborového soudu druhé stolice a do usnesení okresního soudu u sborového soudu první stolice jako soudu odvolacího pro přestupky — a to ovšem i v případech, kde usnesení takové bylo následkem procesualního pochybení pojato do rozsudku soudu vynášejícího pozdější rozsudek.

Nařídil-li výkon trestu podmíněně odloženého soud vynášející pozdější rozsudek, ač nešlo o případ Šu 265 tr. ř., pochybil sice proti procesualnímu předpisu Šu 8 zák. ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., nelze však v této jen procesualní vadě

shledávati zmatek překročení trestní pravomoci při výměře trestu podle §u 281 čís. 11 tr. ř.

V §u 281 čís. 11 tr. ř. uvedeny jsou jen zmatky hmotně-právní a pod pojmem »překročení trestní pravomoci« sluší rozuměti toliko případy porušení práva materiálního, kde soud ustanovil jiný způsob trestu, než podle zákona je dovoleno, nebo uložil trest, který může míti místo jen za určitých (materiálních) podmínek, jakkoli těchto podmínek není (Storch), a ne případ, kde soud v těchto směrech nepochybil a jen formálně, podle ustanovení procesuálních, mu nepříslušelo usnésti se o nařízení výkonu trestu. Není-li stížnosti ve smyslu §u 8 zákona ze 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n., je Nejvyššímu soudu jako soudu zrušovacímu uvažovati o dotčeném výroku, jakoby byl soud jej vyslovivší k němu formálně příslušným. Dr. B.

Plenární usnesení ze dne 15. prosince 1925, čís. pres. 570/25.

Církevní sňatek uzavřený před duchovním církví státem uznané jest platný, byl-li tento duchovní dotyčnou církví řádně ustanoven za duchovního správce pro obvod, v němž aspoň jeden ze snoubenců měl své řádné bydliště, třeba pro obvod ten nebyla ustavena ještě náboženská obec té církve a třeba zmíněný duchovní správce nebyl ještě zemské politické správě ohlášen.

Ve sporu Josefa K. proti Marii K-ové o neplatnost manželství uzavřeného před farářem církve československé ve Voticích dne 5. února 1922 uznal první soud, že sňatek jest neplatný, poněvadž byl uzavřen před duchovním církví sice již všeobecně státem uznané, avšak k vykonávání funkce duchovního správce a zvláště k uzavírání sňatků úředně dosud neautorisovaného, jelikož ustavení se oné obce náboženské ve Voticích nebylo tehdy ještě státně schváleno (což se stalo až 28. května 1924) a také ani volba duchovního správce nebyla do 31. prosince 1924 zemské správě politické hlášena.

Odvolání žalované nebylo vyhověno. Vrchní soud uvedl v důvodech: I církevní sňatek, přípustný podle zákona č. 320-1919 je aktem státním, jež funkcionář dotyčné náboženské obce vykonává pouze v kompetenci, státní správou mu svěřené. Jurisdikce propůjčená dotyčnému faráři náboženské obce Ústřední radou (konsistoří) platí tudíž jen pro vnitřní poměry dotyčné církve, neplatí však pro vnější vztahy, pro poměr její ke státu. Není-li tedy dotyčný funkcionář příslušným